

Afgørelser. Som Følge deraf ser vi, at der er det Værn — skrøbeligt er det vel, men dog det sædvanlige Værn i saa Henseende ved dette Lovforslag, som vi overhovedet har med Hensyn til, hvad Folkekirkens Bekendelse indeholder. Vi erkender altsaa, at Forslaget værner om det evangelisk-lutherske paa den Maade, som det bør efter nedarvet Skik og Retsbrug i vor Kirke. Dertil kommer saa det andet, som jo i Virkeligheden ogsaa er afgørende, at man ved Loven af 1. April 1911 principielt har brudt med de nedarvede Forhold i vor Kirke med Hensyn til Stillingen til Frimenighederne. Jeg maa her ligesom det ærede Medlem af Partiet Venstre, der havde Ordet, sige, at jeg anser det for meget heldigt, at der administrativt i vor Folkekirke er sket en saadan Forandring fra de tidligere Stemminger overfor de grundtvigske Frimenigheder, for saa vidt disse virkelig staar paa god, gammel kristelig Grund. Men i det Øjeblik, vi faktisk har det saadan i vor Kirke, som der ogsaa blev gjort opmærksom paa fra den højtærede Ministers Side, at Fripræster af denne Farve kan holde Gudstjeneste med Daab og Nådver i vore Kirkehuse, er det givet, at Lovforslaget betegner en Udvikling i samme Linie, og vi kan ikke principielt have noget imod, at Menigheder, der danner sig paa det Grundlag, faar en fast Ret til at komme til Huse i vore Kirkebygninger, naar vi i Virkeligheden aandeligt talt maa siges at staa i Fællesskab med dem, naar vi har Nådverfællesskab sammen med disse Mennesker, og naar de vel at mærke, som det ogsaa bestemt siges i Lovforslaget, faar en Godkendelse af Biskoppen paa Grundlag af et virkeligt Kendskab til deres Lære og Ritus og hele Forhold til Folkekirken. Men det maa ogsaa fastholdes, at der maa kræves et virkeligt Kendskab. Vi kender jo meget vel til, at der er Frimenigheder af en saadan Art, at man vel kan sige, at deres Standpunkt i det hele er gammeldags kirkeligt, men at deres Forhold til Folkekirken er af en saadan Art, at det sikkert vil give Anledning til meget haarde Udtalelser, foragtende Udtalelser, kan man sige, i hvert Fald overfor Dele af den danske Folkekirke. Det er derfor af stor Betydning, at Vægten lægges paa dette, at den Biskop, der her skal have Afgørelsen, maa have et virkeligt indgaaende Kendskab til, hvordan disse Frimenigheder er beskafne, ogsaa i deres Forhold overfor Folkekirken. Vi kan ikke indenfor vore kirkelige Mure have Folk, der vil tilside sætte den Respekt, som de bør have, for den Vært, kan man sige, hvis Hus de søger.

Men et forstandigt Regulativ kan i saa Henseende — og i det hele, Lovforslaget er jo ogsaa forstandigt paa dette Punkt —, værne om Sognemenighedernes Ret og hvad Folkekirken her maa kræve. Bestemmelserne herom i de tidligere Love er vel i det hele fyldestgørende, og den nærmere Udformning i Lovforslaget, synes jeg, maa i det hele og store kunne accepteres.

Vi tilsiger altsaa Lovforslaget vor Støtte, idet vi dog finder det rimeligt, som det ogsaa blev sagt fra Venstres Side, at der i et Udvalg gives os Lejlighed til at drøfte Enkeltheder i Lovforslaget og til at faa visse Oplysninger, som vi unægtelig kunde have Lyst til at stifte nærmere Bekendtskab med. Jeg maa for mit Vedkommende sige, at jeg godt kunde have Lyst til at kende noget nærmere til den Brevveksling med Biskopperne, der omtales i Bemærkningerne til Lovforslaget, idet det synes, som om der i Anledning af dette Lovforslag er brevvekslet med samtlige Biskopper, og høre, hvorledes deres Stilling har været, idet dette ikke tilstrækkelig tydeligt fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget. Endvidere er det meget muligt, at vi, som det blev sagt af den ærede Ordfører for Venstre, maa drage Menighedsraadenes Indflydelse noget stærkere frem, maaske sammen med Stiftsøvrighedens, med Hensyn til Fastsættelsen af det, der i det hele skal betales for at bruge Kirken. Det maa overvejes nærmere sammen med Reglerne om Størrelsen af denne Betaling, saa at der maaske allerede i Loven gives saadanne Anvisninger, at Fastsættelsen ikke udelukkende lægges i Hænderne paa Stiftsøvrigheden. Endelig synes jeg, som jeg sagde før, at man bør søge at finde et eller andet Udtryk, der sikrer, at Biskoppens Kendskab til Menigheden virkelig er et Kendskab, som man kan være tillidsfuld overfor. Man vil komme til at se, hvad der ogsaa fremgaar af det, som den højtærede Kirkeminister udtalte, da han forelagde Lovforslaget, at der trænges til en samlende og en samlet Optræden, hvorfor han selv ønskede at optræde som en Overbiskop over de 7 Biskopper, som vi har. Jeg kan ikke sige andet end, at jeg i Grunden giver den højtærede Minister Ret i, at det er uheldigt, hvis der er alt for store Afgivelser i Stifternes Afgørelser af den Slags Ting. Det vidner igen om dette, som unægtelig er en Grundskade i vor Kirke, at vi ikke har et virkelig kirkeligt Organ, som kan siges at være fælles Organ i den Slags Spørgsmaal, som dette Lovforslag fremkalder, og jeg kan ikke nægte, at jeg kommer til at tænke paa, hvilken svag Garanti Biskopperne er for vor